

Debat sobre la prostitució

Dij, 24/09/2009 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

Avui, festa de la Mare de Déu de la Mercè, pocs dies després d'haver publicat aquí l'article *El ban de la Mercè*, llegeixo a [La Vanguardia](#) un article de José Ignacio González Faus, dirigit al seus amics de Barcelona en el qual afirma que "no saben valorar lo mejor que tienen: que el grito de libertad y fraternidad se dio en el altar mayor de la catedral de Barcelona ya en 1218, medio milenio antes de la revolución francesa". També llegeixo el bloc d'Oriol Domingo [La desconocida Mercè del alcalde Hereu](#). La celebració d'una festa en la ignorància o la negació de les seves arrels (religioses) és una superficialitat i un engany. Avui, a [Catalunya Cristiana](#) (núm. 1566, 24 setembre 2009), renovada exitosament en el seu disseny, hi publico un article titulat El debat de la prostitució, un problema que posa en evidència un significatiu sector de la mateixa que la viu com una forma d'esclavatge sexual. La Mare de Déu de la Mercè continua essent un referent de plena actualitat.

Debat sobre la prostitució

La prostitució del carrer ha saltat als mitjans de comunicació en forma de debat. Televisió, ràdio i premsa han lluitat per informar i opinar sobre aquest tema. Voldria aportar el meu punt de vista a través de tres afirmacions.

Primera, el contingut no versa tant sobre la prostitució com sobre la imatge que genera. La degradació de la ciutat de Barcelona, denunciada des d'òptiques diverses, dilapida a mans plenes un patrimoni mediàtic que va costar molt forjar. Un model light i mancat de consistència arriba a l'extrem. La prostitució de carrer i la manera d'exercir-la, especialment al centre de la ciutat, contribueix a difondre una imatge degradada. El problema posa l'accent en la seva **dimensió mediàtica**. No ens enganyem. Si alguns diaris no haguessin recollit a les seves pàgines fotografies compromeses, la vida continuaria igual. El govern municipal, que gasta la pólvora en salves i mostra un rumb desconcertat i erràtic, vol taponar aquesta via d'aigua, per on pot patir una hemorràgia de vots. Les solucions aportades pels socis de govern són dispars. Només preocupa el símptoma, la causa no importa. La imatge és el motor polític. Sostreure's a la seva tirania seria massa costós. La realitat no interessa si no es detecta ni es difon. Es fuig de la transparència. S'amaguen els problemes. Se silencien els conflictes. Amb això, la democràcia es corromp. Si la imatge és falsa, el problema és l'engany. Si la imatge és veritable, el problema és la realitat que la sustenta.

Segona, **ningú no s'atreveix a afrontar a fons el problema** de la prostitució. Hi ha hagut algun intent, però aviat queda avortat. Hi ha tres postures bàsiques enfront d'ella: l'abolicionisme, la regulació i la permissivitat. Qualsevol d'aquestes té el seus pros i els seus contres. Actualment, en el nostre context predomina la permissivitat. Darrere de cadascuna, hi ha pulsos ideològics. Com que la prostitució recau majoritàriament sobre la dona, un ampli sector del feminisme la suporta malament. L'enorme activitat econòmica que genera escapa als controls impositius i s'opaca en la manca de control. Un intervencionisme més gran podria conduir-la encara més als soterranis del sistema. Potser les possibles mesures

serien impopulars i cap polític no es vol cremar en una batalla que no té l'èxit garantit.

Tercera, el problema més radical de la prostitució afecta l'**àmbit de la llibertat**. **Totes** dues postures extremes són clares. D'una banda, un sector, víctima d'autèntiques màfies, exerceix la prostitució com a pura esclavitud sexual. No hi ha llibertat. Està constrenyida a prostituir-se, sota pena de càstigs, amenaces i, fins i tot, perill de mort. Aquesta situació és inadmissible i caldria lluitar-hi en contra amb tots els mitjans. **Tolerància zero** en aquest punt. Una persona no pot ser obligada a mantenir relacions sexuals en contra de la seva voluntat. Encara menys en règim d'explotació econòmica. Les màfies són poderoses, riques i costa desactivar-les. D'altra banda, hi ha un altre sector que es dedica voluntàriament a la prostitució, perquè la vol exercir. Què podem fer enfront d'aquesta decisió? En aquest cas hi ha llibertat, i per tant consideracions ètiques. No crec adequat negar l'existència d'aquest sector, que és real, mitjançant arguments manipuladors. Entre tots dos extrems, hi ha moltes tonalitats, perquè la llibertat humana té els seus matisos i retalls.

Fàcilment podem caure en la hipocresia quan debatem sobre la prostitució. Es tracta d'un problema humà que té una dimensió social inevitable. Amb tot, no hem d'oblidar les formes subtils de prostitució que s'esquitllen entre els racons de la societat, com ara les prestacions sexuals per obtenir una feina, un ascens, una nota, uns favors concrets... Quedar-nos només pendents de la imatge és prostituir la realitat. Hem d'anar més enllà.